

de zee niet kunnen zien en dat was toch duizendmaal erger dan nu!"

„Moet ik ook niet dankbaar zijn, dat ik niet doof ben, dan zou ik al dat spektakel van daar ginds niet kunnen hooren en dat ik niet stom ben?"

„St, st!" Zij drukte den vinger op de lippen, „foei, Jans!"

De reiziger voelde zijn belangstelling steeds klimmen. Hij was nog jong, maar hij had veel gezien, veel genoten, een zekere moeheid sprak uit al zijn bewegingen. Zijn haar was even eigenaardig geknipt als zijn baard, er was ook iets vreemds in zijn kleeding en het verraste hem blijkbaar op een allerbanaalst, doodeenvoudig reisje iets te vinden, dat hem verstrooide, zelfs amuseerde.

„Zijn de dames alleen op de wereld?" vroeg hij.

„De dames?" herhaalde Rose-Marie en toen zij wat spotachtig glimlachte bleek het, dat ook deze uitdrukking haar alleraardigst stond.

„Ik kan toch niet zeggen de heeren!" zoo verbeterde hij zich en lachte zelf, aangestoken door de gulle pret, die in de oogjes flonkerde van het meisje maar vooral in de kuiltjes, die zich telkens in haar wangen groefden.

„Nu de dames," antwoordde zij thans, „zijn wel alleen op reis, maar niet alleen op de wereld."

„Ik wou dat het waar was," mompelde Jansje, „dat zou vrij wat makkelijker zijn."

„Foei Jans, zeg dat nu niet, als ik 't eens zei was het minder erg, maar jij!"

En toen zich tot den vreemdeling wendend.

„Ik zei niet de volle waarheid daareven. Eigenlijk ben ik wel alleen, ten minste als ik Jans niet had, want ziet u, Jans is mijn half zusje. Haar vader, met wie mijn moeder hertrouwde, leeft nog."

„Als je belieft, of hij nog leeft."

Weer een gebaar van tegenzin bij de oudste, maar toch lachte zij een heel klein beetje mee.

„En uw beider moeder?"

„Ma is overleden!"

De lach was plotseling overgegaan in een blik vol van een weemoed, die ook de stem als met tranen vervulde.

„En nu speelt u voor haar moeder!"

„Ja zeker, niet waar Jans? Moe en zus tegelijk, o wij kunnen het zoo best met mekaar vinden, zoo best, zoo best. En wij gaan nooit van mekaar af."

„En als ge eens trouwt!"

„Ik trouwen, verbeeld je, ik trouwen? Ik trouw nooit."

„Nu nu, men kan nooit weten. Gesteld eens dat het gebeurde."

„Dan, dan... ja dan gaat Jans mee!"

„Een prettig vooruitzicht," dacht de jonkman, en hardop vroeg hij: „Is 't ook onbeleefd als ik uw naam vraag?"

Snel werd een blik gewisseld tusschen de zusjes.

„Giesinger," antwoordde Jansje.

„En u woont in Amsterdam?"